

Сутринта се събудих около шест и половина.
Станах и отидох в хола на първия етаж. Там седеше Сидо Йинкс, който беше сменил на пост един от своите хора.
Пиеше кафе.

- Миро намери кафе и свари. В кухнята е – обясни Сидо Йинкс.

Влязох в кухнята и видях Миро да рови из шкафовете.

- Не мога да намеря захарта – каза той.

- Може и да няма – предположих аз. - Леа пие кафето без захар, аз не пия кафе.

Порових малко и аз, но също не намерих.

Сидо Йинкс надникна и попита:

- Какво толкова търсите?

- Захар – каза Миро, - случайно да можеш да ни намериш?

- Ще кажа на моите хора да ми изпратят – отвърна Сидо Йинкс.

В този момент на кухненската маса се появи един еднокилограмов пакет захар.

- Много си бърз! – извика Миро.

- Не съм – вдигна рамене Сидо Йинкс, - но моите хора ни следят мислите.

- Значи, можело и да има полза от следене на мислите – казах аз.

В този момент в кухнята влезе Адон.

- Какво е това, което пиете? - попита тя.

- Кафе – Миро й поднесе една чаша.

- А, да – кимна Адон. - Това странно питие, което всички в това измерение много харесват. Мога да го опитам.

- Не всички го харесват – каза Сидо Йинкс. - Само на Земята някои хора го харесват. На Алтре Мунс, например, не са чували за него, нопият конджигра.

- Да, вярно – потвърди Миро, - когато бяхме в Ноумист отидохме в едно заведение, където сервираха оригинална конджигра, а не изкуствена.

- Конджигра? - не разбрах аз.

- На Земята няма конджигра – обясни Миро.

- Нещо ми се върти в главата – казах аз.

- Какво? - учуди се Миро.

- Май че има такова растение на Земята – замислих се аз. - Имам чувство за познатост.

- Нямам представа – вдигна рамене Миро.

- От какво нямаш представа, Миро – попита Драгица, която също влезе в кухнята.

- За конджигра – отговори Миро, - дали я има на Земята.

- Как ще я има! - засмя се Драгица. - Нали я пихме на Алтре Мунс.

- Хари казва, че името му се струвало познато – обясни Миро.

- Сигурно се заблуждава – каза Драгица. - И на мен понякога нещо ми се струва познато, а всъщност не е.

- Няма значение – махнах с ръка, - не е важно. А къде е полковникът.

- Излязоха с Физор Апс да се пораздвижат – каза Миро.

- С Физор Апс? - изненадах се аз.

- Няма страшно – успокои ме Сидо Йинкс. - Доста добре я дегизирахме.

- Пък и тук не е много населено – добави Миро. - Не я свърта на едно място. Иска да не стои на затворено.

- Да – кимна Драгица, - налегна я клаустрофобията.
- Да имаше и нещо за похапване – въртеше се Сидо

Йинкс.

Адон не чака и предложи отново прословутите хранителни бисквити.

- Какво да се прави – вдигна Сидо Йинкс рамене, - като няма друго, ще се задоволим и с това.

- Това замества всичко – каза Адон.

- В Хронда сигурно да – не се съгласих аз, - защото там тече агресивна реклама, която убеждава мнозинството, че хранителните бисквити са едва ли не единствената правилна алтернатива на нормалното хранене.

- Защо? - учуди се искрено Адон. - Откакто се помня, се храня с това.

- На мен, например, ми се струва доста ограничаващо – казах аз, - да се принуждават хората да купуват само концентрирана храна.

- Така е – кимна Сидо Йинкс. - На много планети съм бил, но обикновено навсякъде се яде умерено преработена храна. Има и случаи, подобни на този с хранителните бисквити, но не в такива драстични размери.

- В Хронда не са известни случаи на отрицателни последици от приемане на хранителни бисквити – каза Адон.

- Аз бях свидетел на един такъв случай – не се съгласих аз.

- Така ли? - отново се учуди Адон.

- Да – потвърдих аз. - Хронна припадна, докато обслужваше клиентите в бара. След това лекарите са потвърдили, че се храни непълноценно. А тя се е хранила именно с прословутите хранителни бисквити!

- Не знаех – погледна ме Адон загрижено, - какво

се случи с Хронна?

- В деня, в който попаднахме във вашия свят – разказах накратко аз, - тръгнахме по улиците на Хронда. Така стигнахме до бара на Тона и Хронна и известно време наблюдавахме как Хронна обслужва клиентите. В един момент тя се олюля и като подкосена падна на плочите. Никой от клиентите не се помръдна, но ние с Леа се спуснахме и я пренесохме в бара на хладно. Тона много се уплаши, но Леа му обясни с мимики да се обади по телефона. Той извика бърза помощ и те я откараха в болницата. Когато й направили изследвания, лекарите казали, че това се е случило от прекомерно изтощение и недобро хранене.

- Наистина не знаех – натъжи се Адон. - Хронна ми е толкова симпатична. Много работеше. Може би си прав, тази храна не е толкова универсална.

Докато разговаряхме, влязоха и Физор Апс и полковникът. Бяха се запъхтели.

- Какво става? - попита ги Миро. - Да не сте бягали от някого?

- От себе си – каза полковникът. - Явно, исках да избягам от лошата си форма. Напоследък нямам много време да се поддържам. Само с глупости ме занимават.

- За всичко има време – потупа го Физор Апс. - Но не си в чак толкова лоша форма.

- Абе, аз си знам – вдигна глава полковникът. - Все си обещавам да отделям малко време за спортуване, и все се хващам, че не си спазвам обещанието.

- Така е и с мен – поклати глава Драгица, - но какво да се прави? Времето е неумолимо... Та, каква е програмата?

- Адон? - попита полковника.

- Щом се пригответе – обясни Адон, - измиете, закусите и съберете багажа си, може да тръгваме.

Адон още не беше завършила изречението си, когато иззвъня смартфона ми. Беше Нора.

- Какво става? - обади се Нора. - Как се развиват нещата?

- Ти къде си? - попитах аз.

- Все още сме във Варна – обясни Нора. - Не можем да тръгнем, защото госпожа Хронхра не е в състояние. Адон при теб ли е?

- Да – потвърдих аз. - Давам ти я.

- Нора? - извика Адон. - Още не сте тръгнали?

- Нали разбра? - отговори Нора. - Ще трябва да намерим начин да откараме госпожа Хронхра направо в болницата.

- Мисля, че мога да го уредя – каза Адон.

- Кога? - попита Нора.

- След няколко средни сегмента – отговори Адон. - Два-три, три-четири. Зависи. Ще ти се обадя допълнително.

- Добре – съгласи се Нора и затвори.

- Ще се наложи да се върнем със совалката, за да вземем групата на Нора – каза Адон на Физор Апс.

- Ще го направим – кимна Физор Апс.

След малко всички бяха изпили кафето си и изяли хранителната бисквита. Аз отидох в банята да се измия. На полицата над мивката имах четка и паста за зъби. Пастата беше с билкови екстракти. Докато си миех зъбите, по стар преводачески навик се зачетох в надписите на други езици върху тубата с паста. И внезапно погледът ми се закачи за една от съставките: „Cotinus coggygria extract“!

- Конджигра! - извиках аз. - Ето откъде ми е

познато!

Излязох с пастата за зъби от банята и я размахах пред Миро и Драгица.

- Конджигра! - извиках пак – И на Земята има конджигра.

- Чакай, чакай! - замига Миро. - Какво ти става.

Аз му посочих съставките на пастата за зъби.

- *Cotinus coggygria extract* – прочете Миро. - Я! Ти излезе прав!

- О-о! - сети се Драгица. - Това е руй.

- На български му казваме смрадлика – обясних аз.

- Едва ли е същото растение – поклати глава Физор Апс. - Може да е съвпадение на имената. Нашата напитка се прави от листата на конджигра или от корените.

- Само от корените се прави напитката – уточни Сидо Йинкс. - От листата се прави лекарство. И растението конджигра си е от Алтре Мунс. Не вярвам да са го донесли от Земята.

- Не вярваш ли? - попитах аз. - След като населението ви е от преселници от Земята, защо да не са пренесли и някое полезно растение?

- Тук пиете ли корени от конджигра? - контрира Сидо Йинкс.

- Не – поклатих глава аз.

- Значи, друго растение трябва да е земното – заключи Сидо Йинкс.

- Е, аз не съм ботаник – вдигнах рамене. - Няма как да знам.

- Ще има доста хляб за бъдещите учени – каза Миро, - когато връзките ни с Алтре Мунс се развият и конджиграта стане известна на Земята.

- Прав си – съгласи се Сидо Йинкс. - Да не бъда

толкова сигурен. И аз не съм ботаник.

- Сидо – обади се Физор Апс, - ще се придвижваме ли към совалката?

- Ако всички са готови – огледа се Сидо Йинкс.

- Мисля, че да – кимна Драгица.

- Готови сме – потвърди полковникът.

- Да тръгваме – предложи Адон.

- Добре – съгласи се Сидо Йинкс и се обади на своите хора.

След миг се намирахме в хангара на совалката.

- Къде ще настаним Ерис Ликт и хората му? - попита полковникът.

- В багажния отсек – обясни Сидо Йинкс. - Мястото там е достатъчно.

- Ще можеш ли да ги прехвърлиш там? - поинтересува се Адон. - Без да ги изваждаме от помещението.

- О, това изобщо не представлява трудност – каза Сидо Йинкс и кимна на един от хората си, който докосна няколко път таблета пред себе си. - Вече са в багажния отсек.

- Трябва да видя в какво състояние са – каза Адон и извади зашеметяващото си оръжие.

Сидо Йинкс отвори совалката и я заведе до вратата на багажния отсек. Ние наблюдавахме отвън. Когато Сидо Йинкс отвори вратата на багажния отсек, Ерис Ликт закрепя неистово, последваха го и офицерите му. Само след секунди гласовете им секнаха.

